

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci
žalobce:

T. L., nar. X. X. X

státní příslušností X

zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem

sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X. X. X č. j. CPR-X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále také „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále také „správní orgán prvního stupně“) ze dne X. X. X č. j. KRPA-X, a to tak, že část výroku ve znění: „ ... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. “, se mění a nově zní: „ ... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců.“ část výroku ve znění:

„Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pobude oprávněn k pobytu na území České republiky.“ se mění a nově zní: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ a část výroku ve znění: „Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o pobytu cizinců“), stanoví doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“, se mění a nově zní: „Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že ačkoliv je správní vyhoštění svoji povahou opatřením a nikoliv sankcí, tak nelze odhlédnout od represivního charakteru tohoto institutu, pročez jedná-li se o správní řízení zahajované z moci úřední, tak na něj dopadají nároky obdobné nárokům kladených na prokázání viny v rámci trestního řízení. V této souvislosti zmínil zásadu *in dubio pro reo*, tj. požadavek na dosažení praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností a odkázal na nálezy ústavního soudu *sp. zn. I. ÚS 733/01, Sbírka nálezu a usnesení, svazek 32, str. 251. a srov. nálezu sp. zn. III. ÚS 398/97, Sbírka nálezu a usnesení, svazek 11, str. 125*). Dle žalobce sankční řízení proto vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který je možno od lidského poznání požadovat, alespoň tedy na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (*srov. nálezu sp. zn. IV. ÚS 335/05*). Uvedl, že principu práva na spravedlivý proces odpovídá povinnost obecných soudů důkazní postup vyčerpávajícím způsobem popsat a logicky i věcně přesvědčivým způsobem odůvodnit. V případě pochybností, tedy příslušný soud přijme verzi osoby, vůči které je řízení vedeno zcela zřejmě ve smyslu zásady důkazního práva trestního *in dubio pro reo*, kdy podstatným důvodem je, že obhajovací verze o tom, jak předmětné incidenty proběhly, nebyla spolehlivě vyvrácena (*viz. rozhodnutí NS 5 To 143/2009*).
3. Žalobce tvrdil, že pokud je posuzován správním orgánem zajištěný důkazní materiál, tak je třeba akcentovat, že byla v řízení zajištěna výpověď žalobce, podle které se nelegálního pobytu nedopustil, přičemž tento důkaz nebyl konfrontován žádným jiným důkazem či informací, která by byla schopna jej zpochybnit. Žalobce rovněž upozornil na to, že v řízení vedeném dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců se předpokládá vyšší míra procesní aktivity účastníka řízení, řízení trvalo však pouhý 1 den a během celé této doby byl omezen na osobní svobodě, což značně ztížilo možnosti jeho obhajoby, přičemž stav věci nedovoľoval správnímu orgánu rezignovat na povinnost vyplývající z ust. § 3 správního řádu, neboť tento měl postupovat způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci. Po zjištění konkrétního hraničního přechodu, který žalobce dle své výpovědi při vstupu do Evropské unie překročil, měl být tento přechod kontaktován cestou společného centra a teprve poté mohla být výpověď žalobce konfrontována. Pokud ovšem není možné výpověď žalobce s ničím konfrontovat, a to i přes skutečnost, že poskytl svoji výpověď, při které správnímu orgánu sdělil rozhodné skutečnosti, a zároveň správní orgán nepostupoval dle § 3 správního řádu, tak se žalobce domníval, že by mělo být ve smyslu zásady *in dubio pro reo* postupováno v jeho prospěch.

4. Žalobce uvedl, že při hodnocení zajištěných důkazů došel správní orgán k závěru, že byl žalobci prokázán nelegální pobyt, a to v rozsahu pouhých 4 dnů, intenzitu takového vytýkané protiprávnosti dle ust. § 174a zákona oslabuje již to, že od doby zahájení řízení uplynul téměř 1 rok, přičemž je posuzovaná protiprávnost oslabována v důsledku plynutí času, čehož si byl vědom i žalovaný, a proto moderoval uloženou sankci na 6 měsíců. Žalobce byl toho názoru, že 4 dny nelegálního pobytu nepostačují k uložení správního vyhoštění, a to byť na 6 měsíců. Požadoval, aby soud, pokud bude opačného názoru, tento názor konfrontovat s individuální okolností projednávané věci, a sice tím, že od zahájení řízení uplynul bez několika týdnů 1 rok, kdy po celou tuto dobu bylo na žalobce působeno cestou správního řízení a ukládání správního vyhoštění se tak již nejvíce jako důvodné.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně. Byl přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a respektoval právní názor Městského soudu v Praze vyslovený v rozsudku č. j. 16 A 32/2020-32. Žalovaný ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, a proto navrhl žalobu zamítnout.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci řízení k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-399785-5/ČJ-2019-000022 ze dne 21. 11. 2019, podkladový materiál č. j. KRPA-399785-6/ČJ-2019-000022-SV, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-399785-12/ČJ-2019-000022 ze dne 21. 1. 2019, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-399785-14/ČJ-2019-000022-SV ze dne 21. 1. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-399785-16/ČJ-2019-000022-SV ze dne 21. 11. 2019, rozhodnutí žalovaného CPR-45856-3/ČJ-2019-930310-V240 ze dne 10. 7. 2020, rozsudek Městského soudu v Praze 16 A 32/2020-32 ze dne 25. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-45856-14/ČJ-2019-930310-V240 ze dne 1. 10. 2020.
9. Žalobce se dne 21. 11. 2019 dostavil na Místní oddělení police Smíchov, aby oznámil, že předchozího dne (tj. 20. 11. 2019) ztratil v Praze svůj cestovní pas. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a žalobce byl zajištěn.
10. Při výslechu dne 21. 11. 2019 žalobce uvedl, že pochází ze Lvovské oblasti, před vycestováním bydlel s rodiči v rodinném domě. Do České republiky přicestoval vlakem z Polska dne 18. 11. 2019 za účelem návštěvy kamarádů. Uvedl, že ztratil cestovní doklad dne 19. 11. 2019 někde v centru Prahy. K dotazu, proč původně uvedl ztrátu dokladu až dne 20. 11. 2019 sdělil, že si to přesně nepamatuje, jelikož to bylo v době po požití alkoholu. V době příjezdu měl biometrický cestovní doklad Ukrajiny a platné polské vízum za účelem zaměstnání. Před příjezdem do České republiky pobýval v Polsku, kam přijel v červnu 2019. Bydlel tam u bratra a pracoval pro stavební firmu. Žalobce byl upozorněn,

že z jeho písemností vyplývá, že byl na území České republiky již dne 8. 11. 2019. Sdělil, že tyto doklady má od známých, které konkrétně jmenoval, přičemž jeden z nich je měl dát žalobci do úschovy. Nemůže nijak prokázat, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je zde oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. Je srozuměn s tím, že v takovém případě bude správní orgán rozhodovat o jeho správním vyhoštění. V České republice nepracuje a ani nepracoval, finanční prostředky si dovezl z Polska. Má dostatečné prostředky na vycestování z České republiky. Bydlí u kamaráda, jehož adresu ale nezná. Adresu nikam neohlásil. Nemá zde žádný majetek ani vazby. Není mu známa žádná překážka jeho vycestování. Na závěr žalobce výslovně sdělil, že nechce nadále porušovat zákony České republiky, je si vědom toho, že není schopen doložit oprávněnost svého pobytu, proto se dobrovolně vrátí na Ukrajinu. Vycestuje ihned poté, co si vyřídí náhradní cestovní doklad.

11. Dne X. X. X bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-X, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání.
12. Dne 10. 7. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. CPR-45856-3/ČJ-2019-930310-V240, kterým část výroku změnil tak, že část výroku ve znění: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR*“ nově zněla: „*Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.*“ A část výroku ve znění: „*Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí*“ nově zněla: „*Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze.
13. Městský soud v Praze podané žalobě vyhověl svým rozsudkem č. j. 16 A 32/2020-32 ze dne X. X. X a rozhodnutí č. j. CPR-X zrušil a vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
14. Žalovaný dne X. X. X vydal pod č. j. CPR-X žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, částečně změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne X. X. X č. j. KRPA-X.
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
16. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*

17. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. K námitce žalobce, že skutečný stav věci nebyl náležitě zjištěn, Městský soud v Praze uvádí, že správní orgány si opatřily potřebné podklady, zejména žalobce vyslechly a zjistily skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce (skutečnosti, že se správním orgánem spolupracoval, a že šlo o první porušení pobytového režimu z jeho strany), i v jeho neprospěch (např. druh protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil, a to, že neprokázal, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum). Postupovaly tak v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dále má zdejší soud za to, že správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily, že došlo k naplnění předpokladů pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, řádně se též zabývaly přiměřeností uložení tohoto opatření (ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Tuto námitku Městský soud v Praze považuje za nedůvodnou.
20. Soud dále ve shodě s napadeným rozhodnutím a předchozím rozsudkem městského soudu č. j. 16 A 32/2020-32 konstatuje, že ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců předpokládá uložení správního vyhoštění v případě, že cizinec neprokáže, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum. V případě žalobce se jednalo o setrvání v schengenském prostoru, s výjimkou Polska, na jehož území byl pobyt žalobce dán uděleným vízem, které nesmělo přesáhnout 90 dní v průběhu jakéhokoli 180 denního období. Z výše uvedeného rozsudku městského soudu je pak zřejmé, že: „Vzhledem ke ztrátě pasu bylo na žalobci, aby prokázal takovýto pobyt mimo Polsko jinak, např. doklady o dopravě. Žalobce se sice sám dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlášení ztráty jeho cestovního dokladu, avšak jeho motivací mohlo být právě omezení zjištění délky jeho pobytu v schengenském prostoru. Proto se nejedná o polehčující okolnost, ale ani o přítěžující. Přítěžující okolností je zajištění cizince policií vlastní činností. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky z Polska, kde disponoval dlouhodobým vízem. Žalobce byl na základě víza oprávněn k dlouhodobému pobytu pouze na území Polska, na území ČR byl oprávněn vstoupit pouze v rámci 90 denního bezvízového režimu. Poslední vstup do Polska měl žalobce dne 10. 6. 2019, zadržen byl dne 21. 11. 2019, tedy po uplynutí 90 dnů, proto bylo na žalobci, aby prokázal, že se zdržoval v Polsku a tedy nikoli v České republice před uplynutím této lhůty. Žalobce tvrdil, že do Polska přicestoval v červnu 2019 (v souladu se sdělením polských orgánů) a pracoval tam, zřejmě do listopadu, kdy přijel do České republiky. Přesto nebyl schopen uvést adresu pobytu v Polsku ani zaměstnavatele, u kterého pracoval. Díky čemuž se stalo jeho tvrzení o pobytu v Polsku nevěrohodné. Žalobce sice ve správním řízení uvedl jména dvou

cizinců, na jejichž adresy se žalovaný nedotázal (adresa 1 je patrná z dokladu o finanční transakci), avšak jejich výslech ani v odvolacím řízení nenavrhl. Že takto neučinil při výslechu, soud považuje očekávání hodné, avšak v odvolacím řízení mu v tom nic nebránilo. Uvedení osob, s nimiž žalobce byl v kontaktu, nelze bez dalšího považovat za navržení svědků a bylo na žalobci, aby prokázal dobu pobytu. Soud shodně s žalovaným konstatuje, že žalobce neprokázal délku svého pobytu v Polsku ani následně na území České republiky, a neprokázal tak oprávněnost svého pobytu. Podmínka dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců tak byla naplněna.“ Žalobce v průběhu řízení neprokázal, že by na území pobýval oprávněně, nepředložil žádné důkazy, nenavrhl výslech svědků a naopak odmítl sdělit správnímu orgánu prvního stupně některé skutečnosti. V takovémto případě lze konstatovat, že žalobce neunesl důkazní břemeno dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Judikatura Nejvyššího správního soudu již aprobovala, že důkazní břemeno k prokázání oprávněnosti pobytu tíží cizince (rozsudek ze dne 25. 3. 2015, č. j. 6 Azs 284/2014 - 28, rozsudek ze dne 11. 5. 2017, č. j. 10 Azs 338/2016 - 27 nebo rozsudek ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 81/2019 - 38). Je to proto žalobce, kdo je povinen prokazovat oprávněnost svého pobytu na území České republiky, a tato povinnost vyplývá výslovně přímo z ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, které je toliko odrazem čl. 12 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) a které upravuje vyvratitelnou domněnku nesplnění podmínky délky pobytu v dotyčném členském státě („Není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě.“), přičemž podle čl. 12 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 je na cizinci, aby prokázal opak („Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.“) výše uvedené shodně platí i v případě ztráty cestovního dokladu.

21. Městský soud v Praze dodává, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.*“
22. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný měl postupovat při vydání nápadného rozhodnutí v duchu zásady in dubio pro reo, tedy v „*v pochybnostech ve prospěch obviněného*“. K tomuto

se již v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud, například ve svém rozsudku 5 Azs 174/2016 ze dne 31. 7. 2018, kde uvedl: „*A poukazovala-li stěžovatelka v tomto ohledu na zásadu in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného), nelze ve zkratce jinak, než konstatovat, že se jedná o zásadu aplikovanou primárně v právu trestním. V nyní souzené věci však o trestání nejde (není zde žádný obviněný). Jedná se o přezkum administrativního opatření v podobě správního vyhoštění, u něhož by bylo možné uvažovat případně o aplikaci zásady in dubio mitius (v případě pochybností postupovat mírněji).*“ Právní názor, ke kterému dospěl Nejvyšší správní soud, lze dle Městského soudu v Praze plně aplikovat i v posuzovaném případě a z tohoto důvodu je námitka žalobce zcela nedůvodná a jím uvedená judikatura v tomto případě nerelevantní.

23. Co se týče namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, ani této námitce nemůže zdejší soud přisvědčit. Žalobce neprokázal za celou dobu správního řízení, ani během řízení před soudem, že na území pobýval oprávněně, tak jak mu ukládá zákon o pobytu cizinců. Městský soud v Praze, ve shodě se svým předchozím rozsudkem 16 A 32/2020-32 ze dne 25. 8. 2020, je toho názoru, že vzhledem k popsanému protiprávnímu jednání bylo uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců namístě. K tomu je pak třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém se uvádí: „*Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná.*“
24. Soud je i v tomto případě toho názoru, že se nejedná o situaci, kdy by mělo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výslechu uvedl, že v České republice nemá žádné vazby, nepracoval zde, ani nevlastnil žádný majetek. Sdílel také, že na Ukrajině má rodinné a zázemí a může se tam bez problému vrátit, oproti tomu v České republice nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, nežije zde žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, či s níž by sdílel společnou domácnost. Zdejší soud má tedy za to, že správní vyhoštění žalobce nemá nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, správní orgány tak správně přistoupily k uložení tohoto opatření.
25. K námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí*

podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nerybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“

26. V daném případě zdejší soud shledal, že správní orgány při stanovování délky správního vyhoštění přihlédly ke konkrétním okolnostem případu a dostatečně a přezkoumatelně svůj závěr odůvodnily. Na jedné straně poukázaly na to druh protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil a na to, že neprokázal oprávněnost svého pobytu na území České republiky; na straně druhé vzaly v potaz, že se jedná o první porušení z jeho strany, že se správním orgánem spolupracoval a vypovídal (srov. str. 6 rozhodnutí žalovaného). S ohledem na výše uvedené neshledal Městský soud v Praze uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců činila 3 roky. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 6 měsíců tak není nikterak excesivní. Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce 6 měsíců nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin. Námitku nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto soud nepovažuje za důvodnou.
27. Zdejší soud dále uvádí, že v dané věci není relevantní délka řízení o správním vyhoštění. Délka správního řízení sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí. Zájem na tom, aby na území České republiky pobývali cizinci bez příslušného oprávnění, stále trvá a plynutím času nebyl oslaben. Správní řízení trvalo delší dobu, neboť žalobce se úspěšně bránil u správního soudu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. č. j. KRPA-399785-16/ČJ-2019-000022-SV bylo vydáno dne 21. 11. 2019, žalobce se proti němu odvolal dne 2. 12. 2019. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020 č. j. CPR-45856-3/ČJ-2019-930310-V240 uznal důvody pro změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a částečně ho změnil. Následně žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 25. 8. 2020 č. j. 16 A 32/2020-32 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dne 1. 10. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-45856-14/ČJ-2019-930310-V240. Pokud měl žalobce za to, že v řízení dochází k průtahům, mohl využít možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu dané ust. § 80 správního řádu. Zdejší soud uzavírá, že při určování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, není namístě přihlížet k délce správního řízení, zároveň ani případná nepřiměřená délka správního řízení není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019 č. j. 1 Azs 338/2019-45 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č. j. 1 Azs 159/2014-42).
28. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tato kritéria byla

posouzena jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgány hodnotily konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabývaly se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Soud především zdůrazňuje, že žalobce neprokázal, že na území pobýval oprávněně. Žalobce nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak má rodinné vazby na Ukrajině. Vytvořené zázemí žalobce v zemi původu však nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.

29. Soud shrnuje, že správní orgány dostatečně zjistily skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu, svá rozhodnutí odůvodnily v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. prosince 2020

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně